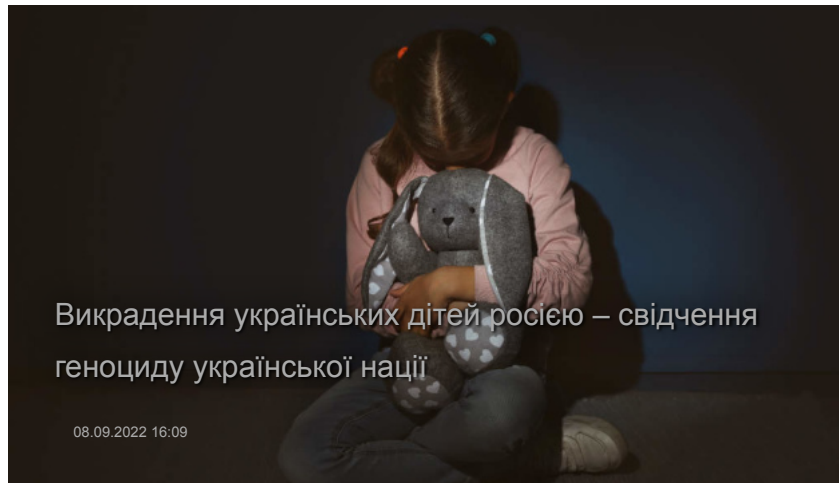

Агресивна війна, яку росія розпочала проти України з 20 лютого 2014 року, на нинішній стадії має характер широкомасштабного вторгнення

Його мета полягає у геноцидному знищенні української нації. Про такий намір відверто, публічно і неодноразово заявляв путін й інші члени найвищого політичного керівництва росії, сповіщали державні інформресурси країни-агресора.

Злочинні дії збройних сил росії на території України підпадають під всі ознаки геноциду, визначені статтею II Конвенції ООН від 9 грудня 1948 року «Про запобігання злочину геноциду та покарання за нього».

До діянь, здійснюваних з метою знищити, повністю чи частково, будь-яку національну, етнічну, расову, релігійну групу як таку, пунктом с) статті II Конвенції відноситься «насильна передача дітей з однієї людської групи до іншої».

Перші спроби вивезення українських дітей на територію росії мали місце ще у 2014 році і набули великих масштабів нині. Внаслідок злочинних дій російської окупаційної адміністрації на тимчасово загарбаних українських територіях до росії насильно депортовано понад 1,5 млн українських громадян, з яких близько 200 тис. дітей.

Значну частину дітей-сиріт і дітей, розлучених із своїми сім'ями, передано на виховання в російські сім'ї.

Цілком очевидно, що такі українські діти виховуватимуться у чужоземному культурному середовищі, яке є ворожим до України, а отже, вони приречені на втрату своєї національної ідентичності.

Таким чином, росія насильно зменшує чисельність української національної групи, що рівнозначно її частковому геноцидному знищенню.

Про навмисний і системний характер такої злочинної практики і намір її продовження свідчить указ президента рф від 11 липня 2022 року № 440 про спрощений порядок отримання громадянства рф, який передбачає надання російського громадянства у прискореному порядку і за спрощеною процедурою українським дітям-сиротам або тим із них, хто залишився без батьківського піклування.

путін свідомо використав внутрішній нормативний акт для «легалізації» і виправдання протиправної поведінки російської держави, яка грубо порушує загальновизнані норми сучасного міжнародного права. Це є ще одним переконливим підтвердженням наміру росії здійснити геноцид української нації.

Насильна передача українських дітей до російських сімей порушує не лише Конвенцію ООН 1948 року, а й положення інших важливих міжнародно-правових актів, зокрема таких як IV Женевська Конвенція від 12 серпня 1949 року «Про захист цивільного населення під час війни» та Конвенція від 20 листопада 1989 року «Про права дитини».

Конвенція «Про права дитини» встановлює загальні норми захисту дітей, а IV Женевська Конвенція передбачає спеціальні норми, покликані захищати права дітей під час війни.

Конвенція «Про права дитини» зобов'язує держави «поважати право дитини на збереження індивідуальності, включаючи громадянство, ім'я, та сімейні зв'язки, як передбачено законом і не допускаючи протиправного втручання» (стаття 8). У Конвенції, крім того, передбачено, що усиновлення дітей має відбуватися на основі національного законодавства держави їхнього громадянства (стаття 21) і що діти мають виховуватися в освітніх системах, існуючих у державах їх громадянства (стаття 28).

Відповідно до IV Женевської Конвенції держави повинні вживати всіх заходів, щоб діти до 15 років, які осиротіли чи були розлучені зі своїми сім'ями внаслідок війни, не залишалися напризволяще і, зокрема, зобов'язані сприяти догляду за ними і доступу їх до освіти. Причому їхню освіту, по можливості, слід доручати особам з тими самими культурними традиціями. Особливо слід наголосити, що Конвенція передбачає обов'язок сприяти прийманню таких дітей нейтральною країною (стаття 24).

Конвенція категорично забороняє «незалежно від мотивів, примусове індивідуальне переселення або депортацію» цивільного населення «з окупованої території на територію окупаційної держави або на території будь-якої іншої держави, незалежно від того, окупована вона чи ні» (стаття 49).

Отже, як свідчать факти, дії росії щодо депортації українських дітей, надання їм російського громадянства і передачі на виховання в російські сім'ї грубо порушують норми міжнародного

Викрадення українських дітей росією – свідчення геноциду української нації

права, за своїм характером беззаперечно є геноцидною поведінкою і свідчать про здійснення російською владою злочину геноциду проти української національної групи як такої.

Володимир Василенко, доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник
Інституту дослідження Голодомору